Р Е Ш Е Н И Е
№ 3358

гр. София, 20.05.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 10 състав,** в открито заседание на 12.02.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Камелия Стоянова

при участието на секретаря Силвиана Шишкова, като разгледа дело номер **11133** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК, вр. чл. 118, ал. 2 от КСО.

Образувано е по жалба от Т. В. Т. срещу решение № РО-799/25.10.2013 г. на директора на ТП на НОИ С. град. С посоченото решение е отхвърлена като неоснователна жалбата на Т. В. Т. срещу разпореждане № 212-00-622-1/02.02.2012 г. и е потвърдено разпореждане № 212-00-9087-1/02.10.2013 г., с което на Т. В. Т. на основание чл. 54б, ал. 3 от КСО е отпуснато парично обезщетение за безработица за периода 23.09.2013 г. 22.01.2014 г. в размер на 7, 20 лв. дневно.

В жалбата се поддържа, че актът е постановен в противоречие с материалноправни норми - отменително основание по чл. 146, т. 4 от АПК. Иска се отмяната на решението.

Ответникът – директорът на ТП на НОИ С. град изразява становище за неоснователност на жалбата.

Съдът, като обсъди становищата на страните и доказателствата по делото и направи проверка, на основание чл. 168, ал. 1 от АПК, на законосъобразността на оспорения административен акт и на посоченото в жалбата основание по чл. 146, т. 4 от АПК, приема за установени следните обстоятелства по делото:

Т. В. Т. е подала заявление до териториалното поделение на НОИ за отпускане на парично обезщетение за безработица вх. № 212-00-8097/24.09.2013 г. на основание чл. 54а, ал. 3 от КСО. От представената като доказателство по спора справка за приети, върнати и липсващи документи с вх. № 212-00-8097-1/24.09.2013 и справка № 212-00-8097-2/25.09.2013 г. към заявлението молителката в административното

производство е приложила предвидените документи съобразно чл. 1, ал. 1 от Наредбата за отпускане и изплащане на паричните обезщетения за безработица.

В хода на производството пред административния орган е бил представен протокол от извънредно общо събрание на [фирма], проведено на 16.09.2013 г., от съдържанието на който се установява, че общото събрание на акционерите в дружеството е освободило от длъжност Т. В. Т. като член на съвета на директорите и е избрало нов член на съвета на директорите, което обстоятелство е било вписано в търговския регистър на 23.09.2013 г. От представения протокол от общото събрание на съвета на директорите се установява, че председателят на събранието Т. Б. е представила на събранието постъпила молба от Т. В. Т. за освобождаването й от длъжност.

След анализ на представените доказателства ръководителят на осигуряването за безработица в С. е издал разпореждане № 212-00-8097-1/02.10.2013 г., с което е отпуснал парично обезщетение за безработица на Т. В. Т. считано от 23.09.2013 г. до 22.01.2014 г. в размер на 7, 20 лв. дневно. Срещу разпореждането е подадена жалба по административен ред по реда на чл. 117, ал. 1, т. 2, б. „б" от КСО от Т. В. Т., като решаващият административен орган – директорът на ТП на НОИ С. град е оставил жалбата без уважение. В мотивите на решението си решаващият административен орган е обосновал приложимостта на 54б, ал. 3 от КСО, като е приел, че правоотношението на лицето като член на съвета на директорите на търговското дружество е било прекратено по негова инициатива.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в преклузивния срок по чл. 118, ал. 2 от КСО, подадена е от надлежна страна по чл. 118, ал. 1 от КСО, срещу подлежащ на оспорване административен акт и е допустима.

По същество, същата е неоснователна по следните съображения: Предмет на съдебен контрол за законосъобразност в производството пред настоящата инстанция е решение № РО-799/25.10.2013 г. на директора на ТП на НОИ С. град, с което е отхвърлена като неоснователна жалбата на Т. В. Т. срещу разпореждане № 212-00-9087-1/02.10.2013 г. и е потвърдено разпореждане № 212-00-9087-1/02.10.2013 г., с което на основание чл. 54б, ал. 3 от КСО на Т. В. Т. е отпуснато парично обезщетение за безработица за периода 23.09.2013 г. 22.01.2014 г. в размер на 7, 20 лв. дневно.

От събраните по делото доказателства се установява, че на проведено общо събрание на акционерите на [фирма] на 07.05.2012 г. Т. В. Т. е избрана за член на съвета на директорите на търговското дружество. Не се спори също така между страните, че с решение на общото събрание на акционерите на търговското дружество от 16.09.2013 г. Т. В. Т. е освободена като член на съвета на директорите на търговското дружество. Страните също така не спорят по отношение на определения срок за получаване на паричното обезщетение за безработица.

Спорът между страните е относно размера на паричното обезщетение за безработица с оглед на обстоятелството, че с административния акт е определен размер на обезщетението от 7, 20 лв. дневно. В съответствие с приложимите разпоредби от КСО спорът между страните се определя от приложимостта на чл. 54б, ал. 3 от КСО, респективно чл. 54в, ал. 1 от КСО (по отношение на размера на паричното обезщетение за безработица). Съгласно чл. 54б, ал. 3 от КСО безработните лица, чиито правоотношения са били прекратени по тяхно желание или с тяхно съгласие,

или поради виновното им поведение, на основание чл. 325, т. 1 и 2, чл. 326 и 330 от Кодекса на труда, чл. 103, ал. 1, т. 1, 2 и 5, чл. 105 и 107, ал. 1, т. 1 - 4 от Закона за държавния служител, чл. 162, т. 1 и 6, чл. 163 и чл. 165, т. 2 и 3 от Закона за отбраната и въоръжените сили на Република Б., чл. 245, ал. 1, т. 4, 6 и 8 от Закона за Министерството на вътрешните работи и чл. 165, ал. 1, т. 2, 3 и 5 и чл. 271, т. 2, 3 и 5 от Закона за съдебната власт или по други закони, получават минималния размер на паричното обезщетение за безработица за срок 4 месеца, като съгласно чл. 54б, ал. 2 от КСО минималният дневен размер на обезщетението за безработица се определя ежегодно със Закона за бюджета на държавното обществено осигуряване, докато съгласно чл. 54в, ал. 1 от КСО паричните обезщетения за безработица се изплащат ежемесечно през месеца, следващ този, за който се дължат, в зависимост от продължителността на осигурителния стаж (в таблицата към чл. 54в, ал. 1 от КСО е определен размера съобразно продължителността на осигурителния стаж).

Разрешаването на спорния въпрос между страните е обусловен от преценката на едно обстоятелство, а именно дали правоотношението на лицето като член на съвета на директорите на търговското дружество е било прекратено с негово желание или пък с негово съгласие. При преценката на представените по делото писмени доказателства, следва извода за прекратяването на правоотношението на лицето именно по този начин, а именно с неговото желание. Като доказателство по спора е представен протокол от извънредно общо събрание на [фирма] от 16.09.2013 г., в който изрично е посочено, че председателят на събранието Т. Б. е представила постъпила молба от Т. В. Т. – член на съвета на директорите за освобождаването й от длъжност. Следователно, в представения протокол изрично се установява обстоятелството, че е била представена молба от Т. В. Т. за освобождаването й като член на съвета на директорите на дружеството (в посочения протокол изрично е записано, че това обстоятелство се налага поради лични причини).

Направените изводи се потвърждават от представения като доказателство по спора протокол на съвета на директорите на [фирма] № 17/06.08.2013 г., в който изрично е записано, че изпълнителният директор на дружеството Т. Б. е запознала членовете на съвета на директорите с постъпило заявление от Т. Т. за освобождаване като член на съвета на директорите поради лични причини. Това е и протоколът, който е бил обявен от дружеството за вписване и същият е бил вписан на 13.08.2013 г. При направена служебна справка от настоящата съдебна инстанция в търговския регистър се установява, че в търговския регистър се съдържа протокол на съвета на директорите на „Б.“ № 17/06.08.2013 г. от 06.08.2013 г., в който изрично е посочено, че изпълнителният директор Т. Б. е запознала членовете на съвета на директорите с постъпило заявление от Т. Т. за освобождаването й като член на съвета на директорите поради лични причини. Протоколът е подписан от членовете на съвета на директорите на дружеството, сред които и жалбоподателят в производството пред настоящата инстанция Т. В. Т..

Съдържанието на посочения протокол и подписа на съдържанието на същия от страна на жалбоподателя обуславят извода за неистинност на нейните твърдения, че същата не е подавала заявление за освобождаването си като член на съвета на директорите на дружеството поради лични причини. Т. В. Т. се е запознала със съдържанието на посочения протокол, в който се съдържа изричен текст за подаването от нейна страна на заявление за освобождаването й като член на съвета на директорите на дружеството и е подписала този протокол. Така направените изводи

не се отричат от обстоятелството на представяне като доказателство по спора за първи път в производството пред настоящата инстанция на протокол под същия номер и от същата дата, но с посочването в същия, че изпълнителният директор на дружеството е запознал членовете на съвета на директорите с постъпило предложение от [фирма] за освобождаването на Т. Т. като член на съвета на директорите. От извършената служебна проверка в търговския регистър на Агенцията по вписванията не се установи наличието на протокол от заседание на съвета на директорите на дружеството от същата дата (13.08.2013 г.), но със съдържание, идентично със съдържанието на протокола от заседание на съвета на директорите на търговското дружество от 13.08.2013 г. (а именно, съдържащ текст, че изпълнителният директор Т. Б. е запознала членовете на съвета на директорите с постъпило предложение от [фирма] за освобождаване на Т. Т. като член на съвета на директорите).

Действително, посоченият протокол на съвета на директорите не е сред обстоятелствата, които подлежат на задължително вписване в търговския регистър, но предвид обстоятелството, че същият е заявен за вписване с посоченото съдържание и вписан в търговския регистър с посоченото съдържание, а освен това и подписан от жалбоподателя именно с това съдържание, то това е обстоятелство, което не се опровергава от дадените свидетелски показания в хода на производството пред настоящата инстанция. В тази връзка и настоящата съдебна инстанция определя дадените свидетелски показания като такива, противоречащи на действително осъществилите се факти. При разпита на свидетелката Т. Б. същата изрично заявява, че е разбрала за допуснатата грешка в протокола едва, когато е била уведомена от жалбоподателя. Предвид изложеното, както и предвид обстоятелството, че протокола от заседанието на съвета на директорите на дружеството с посоченото съдържание, различно от това, вписано в търговския регистър е представен за първи път в производството пред настоящата инстанция, то следва несъмнения извод, че този протокол с това именно съдържание е създаден с цел да опровергае съдържанието на останалите събрани по делото доказателства и с цел разрешаването на правния спор в полза на жалбоподателя.

Предвид това обстоятелство така направените правни изводи не се отричат от представеното като доказателство по спора предложение от [фирма] – същото е представено като доказателство по спора за първи път в производството пред настоящата съдебна инстанция, не съдържа входящ номер на постъпване в [фирма], поради което същото е било създадено нарочно за настоящия процес. Настоящата съдебна инстанция съобразява и обстоятелството, че предвид установеното несъответствие между съдържанието на протокола от заседанието на съвета на директорите на [фирма], така както е заявено и вписано в търговския регистър и съдържанието на протокола от същата дата, но така, както същият е представен като доказателство в производството пред настоящата инстанция и при направено искане от страна на процесуалния представител на ответника, съдът е задължил жалбоподателя да представи в съдебно заседание в оригинал протокол № 17/06.08.2013 г., но в проведеното открито заседание на 12.02.2014 г. процесуалният представител на жалбоподателя не е представил оригинал на протокола, а освен това е заявил, че няма да се ползва от него. Изводите на настоящата инстанция не се отричат и от представеното като доказателство по спора приложение към протокол от извънредно общо събрание на акционерите на [фирма] от 16 септември 2013 г., с който се отстранява допусната явна фактическа грешка, като текста „постъпила молба

от Т. В. Т. за освобождаването й от длъжност“ следва да се чете „постъпило предложение от [фирма], Т. В. Т., член на съвета на директорите на бъде освободена от заеманата длъжност“. Предвид изложените по-горе мотиви настоящата съдебна инстанция също така намира, че посоченото доказателство е създадено впоследствие с цел обуславянето на изхода на съдебния процес в полза на жалбоподателя по спора. В тази връзка съдът констатира и дадените свидетелски показания в хода на съдебното производство, когато разпитаният свидетел Т. Б. заявява, че е присъствала на събранието, провело се на 16.09.2013 г., но на въпроса относно обстоятелството кога е било изготвено приложението към протокола, същата отговаря, че не си спомня. В тази връзка предвид и установеното противоречие в свидетелските показания в частта им на установяване на обстоятелството на постъпване на предложение за освобождаване на жалбоподателя като член на съвета на директорите от страна на [фирма], съдът не кредитира същите. Предвид това настоящата съдебна инстанция определя като правилни изводите, съдържащи се в представените по делото писмени бележки от ответника, че свидетелката в показанията си недвусмислено потвърждава обстоятелството, че едва след като жалбоподателят се е явил в дружеството с оглед на вече определеното й обезщетение по чл. 54б, ал. 3 от КСО и в желанието си да получи различен от полагаемия й се размер обезщетение за безработица е съставено и приложението към протокола от извънредното общо събрание на [фирма] от 16.09.2013 г.

Следователно, от събраните по делото доказателства несъмнено се доказва изрично изразеното желание на жалбоподателя за освобождаването й като член на съвета на директорите на [фирма], което обстоятелство е било отразено и в протокола от проведеното заседание на съвета на директорите (подписан и от жалбоподателя) и в протокола от общото събрание на акционерите на дружеството, които са били заявени за вписване и вписани в търговския регистър именно с посоченото съдържание (съдържащо заявление на жалбоподателя за освобождаването й като член на съвета на директорите на дружеството по подадено от нея заявление). Следователно, налице е прекратяване на правоотношението на Т. В. Т. по нейно желание, което обуславя и приложимостта на чл. 54б, ал. 3 от КСО. Предвид именно приложимостта на чл. 54б, ал. 3 от КСО се определя и размера на паричното обезщетение за безработица, като съгласно посочения текст при наличието на предпоставките за приложимостта му, то същото се определя като минималния размер на паричното обезщетение за безработица за срок от 4 месеца, какъвто размер и правилно е определен от административния орган и от решаващия административен орган. От страна на жалбоподателя са представени писмени бележки, като с мотивите на решението си съдът е дал отговор и по направените оплаквания, съдържащи се в писмените бележки. Като неоснователно се определя оплакването, съдържащо се в писмените бележки на процесуалния представител на жалбоподателя (стр. 4 от същите), че приложимостта на чл. 54б, ал. 3 от КСО изисква прекратяването на правоотношението да е било осъществено на някое от основания, посочени в този текст.

Оплакването е несъобразено с посочената разпоредба, доколкото същата предпоставя прекратяването на правоотношението да е осъществено на някое от посочените основания или по други закони. В тази връзка и настоящата инстанция споделя изводите, съдържащи се в представените писмени бележки

от ответника, че законодателят е направил опит да обхване задължително осигурените лица по КСО, но като е извършил преценка, че изброяването им няма да бъде изчерпателно е обхванал и безработните лица, извършвали трудова дейност въз основа на други закони, но чието осигуряване респективно е извършвано при спазване на режимите на социално осигуряване по КСО. Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган – съгласно чл. 117, ал. 3 от КСО ръководителят на териториалното поделение се произнася по жалбите или исканията в едномесечен срок от получаването им.

С решението ръководителят на териториалното поделение може да отмени разпорежданията и да реши жалбите или исканията по същество. Следователно, при издаването на обжалвания акт не са допуснати нарушения на административно производствените правила, актът съдържа мотиви - в обстоятелствената му част има позоваване на правнорелевантните факти, а удостоверяващите ги доказателства са приложени към административната преписка, издаден е от компетентен орган. Изложените фактически предпоставки за извършената преценка и цитираното правно основание, позволяват да се извърши контрол за законосъобразност на волеизявлението на административния орган. По изложените съображения оспореният административен акт е законосъобразен, поради което жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

Като взе предвид направените фактически и правни изводи и на основание чл. 172, ал. 2, предложение последно от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването на от Т. В. Т. срещу решение № РО-799/25.10.2013 г. на директора на ТП на НОИ С. град, с което е отхвърлена като неоснователна жалбата на Т. В. Т. срещу разпореждане № 212-00-622-1/02.02.2012 г. и е потвърдено разпореждане № 212-00-9087-1/02.10.2013 г., с което на Т. В. Т. на основание чл. 54б, ал. 3 от КСО е отпуснато парично обезщетение за безработица за периода 23.09.2013 г. 22.01.2014 г. в размер на 7, 20 лв. дневно, като неоснователно.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му, пред Върховния административен съд, с връчване на преписи за страните по чл. 138 от АПК.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ